

POSTANOWIENIE

28 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku K. G. i A. G.
z udziałem T. spółki akcyjnej w K.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na skutek skargi kasacyjnej K. G. i A. G.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Sosnowcu
z 29 marca 2023 r., II Ca 46/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II zasądza od K. G. i A. G. na rzecz T. spółki akcyjnej w K.
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 29 marca 2023 r. Sąd Okręgowy w Sosnowcu oddalił apelację wnioskodawców od postanowienia Sądu Rejonowego w Dąbrowie Górniczej oddalającego ich wniosek o ustanowienie służebności przesyłu.

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożyli wnioskodawcy wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi wiązali z naruszeniem przez Sąd drugiej instancji art. 172 § 2 k.c., art. 292 k.c. w zw. z art. 305⁴ k.c.

Uczestnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

Nietrafny jest zgłoszony w rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście zasadnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych praw możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Argumentacja przedstawiona w skardze prowadzi do wniosku, że wnioskodawcy w istocie odmiennie niż Sąd drugiej instancji oceniają kwestię wpływu zmiany położenia słupa na kierunek przebiegu linii napowietrznej. Z ustaleń poczynionych przez Sąd drugiej instancji wynika jednoznacznej, że zmiana lokalizacji słupa nie wpłynęła istotnie na położenie linii napowietrznej. Ustalenia te, stanowiąc ustalenia faktyczne sprawy, wiążą Sąd Najwyższy, zgodnie treścią art. 398¹³ § 2 k.p.c. Prowadzona przez skarżących w tym zakresie polemika, musi być tym samym

uznana za niedopuszczalną. Nietrafna jest także argumentacja skargi wskazująca na jej oczywistą zasadność z uwagi na odwołanie się przez Sąd orzekający w sprawie do orzeczenia Sądu Najwyższego z 19 maja 2004 r., III CK 496/02 i podzielenie wyrażonego tam stanowiska co do skutków dla treści służebności zmiany położenia słupa energetycznego. Skarżący zdają się bowiem tracić z pola widzenia, że Sąd orzekający w sprawie opierał się przede wszystkim na brzmieniu adekwatnych przepisów prawa materialnego oraz poczynionych w sprawie ustaleniach faktycznych. Odwołanie się do treści orzeczenia Sądu Najwyższego, dla poparcia przyjętej przez Sąd oceny sprawy autorytetem Sądu Najwyższego, nawet jeśli zdaniem skarżącego zostało w sprawie dokonane niezasadnie, z uwagi na odmienny stan faktyczny sprawy, w której wypowiedział się Sąd Najwyższy, nie może przemawiać za oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej. W polskim porządku prawnym sądy nie opierają przecież swoich rozstrzygnięć na treści orzeczeń innych sądów, w tym Sądu Najwyższego, ale na treści kodeksów i ustaw. Sąd drugiej instancji niewątpliwie prawidłowo wywiązał się ze swojego obowiązku, a wydane przez niego rozstrzygnięcie nie może zostać uznane za naruszające wskazane przez skarżących przepisy w sposób oczywisty.

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. w związku z § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]

